

Arrest

nr. 197 250 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 september 2016 België is binnengekomen, diende op 5 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 mei 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 05/10/2016
Overdracht CGVS: 13/10/2016*

U werd gehoord op 5 mei 2017 van 9.00 uur tot 12.10 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Kumbele Bibikulu loco Christophe Desenfans, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Abgale-clan. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent geboren in Mogadishu en heeft heel uw leven in het district Hawl-Wadaac gewoond.

U begon in 2013 khat te verkopen op een kruispunt in uw wijk. Op 2 juli 2016 ontstond er voor uw verkoopstand een conflict tussen uw vaste klanten van het leger en Al Shabaab. Bij het gevecht kwam er een lid van Al Shabaab om. Na het conflict ging u gewoon weer aan het werk en ging u 's avonds naar huis. Er werd 's nachts op de deur geklopt door Al Shabaab. Toen u opendeed, vertelden ze u dat u uw mond moest houden en dat u een spion was, waarna u in een auto werd geduwd. U werd naar een onbekende plaats in de bossen gereden, waar u in een hut gemaakt uit boomtakken werd gezet. U werd de hele nacht geslagen en u moest hen vertellen wie uw klanten van het leger waren. U verloor het bewustzijn en werd de volgende ochtend pas wakker. Een strijder van Al Shabaab kwam naar u en dwong u de namen te geven van uw klanten van het leger. Hij bedreigde u met een pistool. Plots werd de strijder van Al Shabaab opgebeld en bleef hij weg tot de avond, waarna hij u vertelde dat u moest worden onthoofd. Na zes u 's avonds zag u een kans om weg te rennen toen u niemand zag. Toen u naar buiten rende werd u onder vuur genomen door strijders van Al Shabaab en werd u geraakt in uw arm. U bleef door het bos rennen tot u aan een weg kwam en u zich herinnerde waar u was. U rende verder tot in de wijk Waberi, waar u in een apotheek werd verzorgd. U ging daarna naar uw oom, waar u bleef slapen. Uw oom nam contact op met uw moeder en vertelde haar dat u gewond bij hem was. Die avond kwam Al Shabaab bij uw moeder langs en ze doorzochten het huis op zoek naar u. Uw moeder vertelde hen dat ze u al een tijd niet meer had gezien, waarna ze vertrokken en haar vertelden dat ze u zouden onthoofden als ze u vonden. Uw moeder belde uw oom op en vertelde hem dat hij u naar het buitenland moest sturen. Uw moeder verkocht daarop jullie huis en u vertrok op 4 juli 2016 uit Somalië. U kwam aan in België op 19 september 2016 en u vroeg op 5 oktober 2016 asiel aan. Bij terugkeer naar Somalië vreest u te worden gedood door Al Shabaab.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een Belgisch doktersattest voor.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden werk als khatverkoper en de daaruit volgende problemen met Al Shabaab.

Zo doet u zeer bevreemdende uitspraken over uw leverancier en werkgever, M. Zo beweert u aanvankelijk dat hij een goeie vriend was, u uit de nood hielp en u werk gaf toen u geen geld had (CGVS, p. 12-13). Echter, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over M., beweert u plots dat u niets over hem weet en dat u hem niet zo goed kende (CGVS, p. 13). Dat u plots uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweringen. Daarnaast is het uitermate bevreemdend dat een leverancier die u niet goed kent en waarover u niets weet u zomaar een hoeveelheid khat ter waarde van omgerekend 2500 euro (1.750.000 Somalische Shilling) geeft om te verkopen, en u daarbij zoveel tijd gaf als u nodig had. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat Somaliërs elkaar vertrouwen, dat hij uw familie kende en dat hij in dezelfde streek woonde (CGVS, p. 14). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen.

Voorts vertoont uw kennis over uw klanten opmerkelijke leemtes. Zo beweert u aanvankelijk dat u geen vaste klanten had. Wanneer de vraag u opnieuw gesteld krijgt, beweert u plots dat u in 2015 en 2016 veel vaste klanten had (CGVS, p. 17). Wanneer u vervolgens naar die vaste klanten wordt gevraagd, beweert u dat S.A. en A. uw beste klanten waren. Echter, gevraagd om meer over hen te vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat ze in uw wijk woonden. U weet niets meer over hen (CGVS, p. 17).

Ook over I. en Y., uw vaste klanten van het leger aan wie u bovendien veel verkocht, kan u niets vertellen. Zo kan u enkel zeggen dat ze militairen waren. U weet niets meer over hen (CGVS, p. 21). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst meer informatie kan geven over uw vaste klanten. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk als khatverkoper op de helling.

Vervolgens doet u bizarre uitspraken over het gevecht tussen uw klanten van het leger en Al Shabaab. Zo beweert u dat u tijdens het gevecht wegliep naar een restaurant en daar tien minuten wachtte tot het gevecht gedaan was. Vervolgens ging u gewoon weer werken (CGVS, p. 21). Het is evenwel uitermate bevreemdend dat u onmiddellijk na een hevig gevecht voor uw winkel, waarbij nota bene uw vaste klanten waren betrokken, gewoon terug ging werken. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan zeggen dat als er iets gebeurt, Somaliërs gewoon hun werk blijven doen zolang ze weten dat ze onschuldig zijn (CGVS, p. 21). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen.

Bovendien werden er tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door Al Shabaab uit uw zaak werd gehaald en meegenomen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat ze bij u thuis kwamen aankloppen en u vervolgens meenamen. Hiermee geconfronteerd, houdt u vol dat u op de DVZ heeft verklaard dat ze u uit uw huis haalden (CGVS, p. 19).

Ook over uw ontsnapping doet u uiterst bevreemdende uitspraken. Zo beweert u dat u kon ontsnappen uit de hut omdat ze niet gesloten was en omdat u niet was geboeid (CGVS, p. 22). Het houdt evenwel geen steek dat Al Shabaab de moeite zou doen om u te ontvoeren en te folteren, maar u vervolgens niet zou boeien of opsluiten en u niet eens werd bewaakt (CGVS 20 en 22). Hiermee geconfronteerd, ontwijkt u eerst de vraag en beweert u dat Al Shabaab normaal gezien mensen vermoord, maar dat het afhangt van het bevel. Wanneer u opnieuw wordt geconfronteerd met uw onwaarschijnlijke verklaringen, beweert u dat Al Shabaab u naar de plek bracht omdat u die plek niet kende (CGVS, p. 22). Dit verklaart evenwel niet waarom ze u niet boeiden, opsloten of bewaakten. Hiermee geconfronteerd, moet u toegeven dat u het niet weet en beweert u dat Al Shabaab misschien het vertrouwen had dat u niet zou wegvlugten (CGVS, p. 22). Deze verklaring raakt echter kant noch wal. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u met een schotwonde in uw arm en naar eigen zeggen hevig bloedend en verzwakt, zomaar aan Al Shabaab kon ontkomen in een voor u onbekend bos (CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat er een gezegde bestaat dat stelt dat als u schrikt, u veel moet rennen (CGVS, p. 22). Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Het Belgisch doktersattest dat u voorlegt bevestigt dat u littekens heeft op uw lichaam, maar geeft geen uitsluitsel over hoe deze zijn ontstaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden werk als khatverkoper en de daaruit voortvloeiende problemen met Al Shabaab geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft.

De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:
  - artikel 1, (A), 2 van het Vluchtelingenverdrag;
  - artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
  - “de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”;
  - artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting omtrent de vluchtelingenstatus en voert aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van Al Shabaab. Het wordt niet betwist door de commissaris-generaal dat Al Shabaab nog aanwezig is in Mogadishu en daar aanslagen pleegt. Bovendien is de wijk waar verzoeker afkomstig volgens de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie één van de hardst getroffen gebieden van het hele land. Verzoeker vraagt dan ook zijn verklaringen op objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de beschikbare informatie, en hem desgevallend het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Verzoeker geeft tevens een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en voert aan dat de commissaris-generaal niet betwist dat Al Shabaab regelmatig aanslagen pleegt in het gebied waarvan hij afkomstig is.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:
  - artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
  - artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
  - “ *algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”;
  - artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist vooreerst de verschillende motieven van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

(1) omtrent verzoekers beperkte kennis van zijn werkgever, voert verzoeker aan dat hij gehoorproblemen heeft, hetgeen gestaafd wordt door medische attesten, waardoor er misverstanden ontstaan zijn tijdens het CGVS-interview. Hij wijst er echter op dat hij M., zijn werkgever, wel degelijk goed kent, en veel informatie over hem heeft gegeven. De motivering in de bestreden beslissing dat het bijgevolg niet aannemelijk zou zijn dat M. hem zomaar een hoeveelheid khat ter beschikking zou stellen, is volgens verzoeker dan ook niet draagkrachtig.

(2) betreffende verzoekers kennis van zijn klanten, merkt verzoeker andermaal op dat hij de vragen tijdens het CGVS-interview niet goed verstond, en dat hij meer informatie had kunnen geven indien dit hem zou gevraagd zijn. Verzoeker meent bovendien dat “*het regelmatig kopen van een goede bij een zelfde verkoper betekent niet dat een koper met de verkoper bijzonder bevriend is of veel met hem praat*”.

(3) verzoeker meent dat de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie doet van de feiten wanneer hij stelt dat het bevreemdend is dat verzoeker vlak na het gevecht tussen Al Shabaab en het leger terug ging naar zijn stand. Verzoeker benadrukt dat personen woonachtig in Mogadishu gevechten en aanslagen gewend zijn, waardoor het niet vreemd is dat hij na het gevecht terug begon aan zijn werk.

(4) betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielpcedure en tijdens het CGVS-interview, benadrukt verzoeker dat Al Shabaab hem wel degelijk ontvoerde bij hem thuis, en dat er een fout ontstond bij aanvang van de asielpcedure.

(5) verzoeker voert aan dat hij niet weet waarom Al Shabaab hem niet geboeid heeft tijdens zijn ontvoering, doch hij veronderstelt dat ze dachten dat dit niet nodig was omdat hij was flauwgevallen. Bovendien hield een soldaat de wacht en was zijn hut “*precair (uit hout en zonder sleutelgat)*”. Waar de commissaris-generaal bovendien stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker kon ontsnappen gezien hij gewond was, wijst verzoeker erop dat hij reeds verklaarde dat hij geen keuze had, wist dat Al Shabaab hem zou doden indien ze hem zouden terug zouden vinden, en dat dit hem de kracht gaf om te lopen.

Verzoeker onderlijnt bovendien dat hij veel informatie en precieze details heeft gegeven omtrent de verkoop van khat, zodat zijn profiel als khatverkoper wel degelijk aannemelijk is, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert.

Verzoeker betwist tevens de beoordeling van de commissaris-generaal omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij merkt andermaal op dat de wijk waaruit hij afkomstig is tot één van de gevaarlijkste gebieden in Somalië behoort, en dat er regelmatig aanslagen gepleegd worden in Mogadishu, waarbij slachtoffers vallen. Verzoeker is het oneens met de beoordeling van de commissaris-generaal dat het geweld in Mogadishu doelgericht van aard zou zijn, gelet op het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten en de aard van het geweld. Hij wijst op verschillende recente aanslagen in Mogadishu waarbij burgerslachtoffers vielen. Hij meent dat de aard van het geweld, zelfs indien het gericht is tegen specifieke doelwitten, te veel burgerslachtoffers maakt om doelgericht van aard te zijn. Hij wijst er tevens op dat de arresten van het EHRM die in de bestreden beslissing worden aangehaald, niet meer beantwoorden aan de huidige veiligheidssituatie in Mogadishu, gezien zij van 2014 en 2015 dateren.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken:

- rapport "*Country summary: Somalia*" van Human Rights Watch van januari 2017 (stuk 3);
- artikel "*Al-Shabab claims deadly Mogadishu attack*" van Al Jazeera van 24 mei 2017 (stuk 4);
- artikel "*Huge blast rocks downtown Mogadishu*" van Al Jazeera van 8 mei 2017 (stuk 5);
- rapport "*January 2017 Monthly Forecast: Somalia*" van de VN Veiligheidsraad (stuk 6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 30 oktober 2017 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 9 juni 2017 bij.

2.1.4. In een aanvullende nota van 7 november 2017 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.*" aan het dossier.

2.1.5. Bij aangetekend schrijven van 13 november 2017 legt verzoeker twee medische attesten neer ter staving van zijn gehoorproblemen, waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het CGVS-interview:

- attest van arts F. Hanon van 5 juli 2017 (stuk 1)
- attest van arts L. Vandevelde van 19 juli 2017 (stuk 2).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale of nationale bepalingen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift in wezen tot een herhaling van zijn verklaringen, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing geenszins in een ander daglicht stelt.

De Raad merkt vooreerst op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden tijdens het CGVS-interview op te werpen.

Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker gehoorproblemen heeft, merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van het CGVS-interview aangaf de tolk goed te verstaan, dat hij aangaf dat zijn DVZ-interview bij aanvang van de asielpcedure ook goed verliep (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3). Toen verzoeker op het einde van het CGVS-interview andermaal gevraagd werd of hij de tolk goed had begrepen, antwoordde verzoeker: *“Ja, heel goed.”* (Ibid., p. 24). Verzoeker maakte bovendien noch tijdens, noch op het einde van het CGVS-interview enige opmerking in verband met communicatieproblemen met de tolk. De medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd in een aanvullende nota bevestigen verzoekers hardhorigheid, waarbij een operatie het gehoorverlies van het linkeroor van ongeveer 70 decibel heeft kunnen terugbrengen tot 40 decibel. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat door verzoeker opgeworpen vermeende taalproblemen of misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden.

Zo oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn werkgever M.. Zo verklaarde verzoeker tijdens het CGVS-interview dat M. een goede vriend was, hij hem goed kende en dat M. hem aanbood om khat te verkopen omdat hij verzoeker vertrouwde (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12-14). Dit klemt echter met verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview, wanneer hem gevraagd wordt of hij over M. kan vertellen, dat hij niets weet omdat hij M. niet zo goed kende (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de vragen van de *“protection officer”* niet goed verstond, doch wel veel informatie kan geven over M., merkt de Raad op dat dit een loutere *post factum* verklaring betreft, die bovendien geen afbreuk doet aan voormelde tegenstrijdigheid. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat: *“Daarnaast is het uitermate bevreemdend dat een leverancier die u niet goed kent en waarover u niets weet u zomaar een hoeveelheid khat ter waarde van omgerekend 2500 euro (1.750.000 Somalische Shilling) geeft om te verkopen, en u daarbij zoveel tijd gaf als u nodig had. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat Somaliërs elkaar vertrouwen, dat hij uw familie kende en dat hij in dezelfde streek woonde (CGVS, p. 14). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen.”*

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel van khatverkoper. Het loutere feit dat verzoeker veel gedetailleerde informatie kon geven over de khatverkoop kan hieraan geen afbreuk doen. Gezien geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers profiel, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vermeende vervolgingsfeiten die zich voor zijn werkplaats hebben voorgedaan. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hieromtrent verder ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

De bestreden beslissing oordeelde daarnaast terecht dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn vaste klanten. Verzoeker verklaarde immers tijdens het CGVS-interview vooreerst dat hij geen vaste klanten had, om vervolgens te stellen dat hij in 2015-2016 veel vaste klanten had (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17). Verzoeker gevraagd wie die vaste klanten waren, kon hij enkele namen geven, doch gevraagd wat hij over deze klanten wist kon hij louter vertellen dat het jongeren uit zijn wijk waren en dat andere militairen waren (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17, 21). Dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift opmerkte dat hij wel degelijk meer informatie kon geven over zijn vaste klanten, betreft dan ook een loutere *post factum* verklaring. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verweer dat het normaal is dat hij niet veel over zijn klanten weet, daar hij niet met hen bevriend is of veel met hen praat, andermaal klemt met verzoekers verklaring dat hij wel veel informatie kan geven over zijn vaste klanten indien dit hem zou gevraagd worden. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekers verweer in zijn verzoekschrift enkel meer afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker voert bovendien aan dat het niet vreemd is dat hij terug ging werken na dit gevecht, daar hij de gevechten en aanslagen in Mogadishu gewend is. De Raad treedt echter de commissaris-generaal bij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker meteen na het gevecht zonder meer terug naar zijn werkplaats zou gaan. Dit nu verzoeker verklaarde dat het gevecht plaatsvond tussen Al Shabaab en militairen, die zijn vaste klanten betreffen en aan wie hij op dat moment khat aan het verkopen was (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19 en 21), temeer daar hij verklaarde dat zijn klanten een lid van Al Shabaab zouden hebben vermoord (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19; CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 2).

De bestreden beslissing merkte bovendien terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de plaats waar hij werd ontvoerd, daar hij bij aanvang van de asielprocedure verklaarde dat Al Shabaab hem uit zijn zaak ontvoerde (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 2) terwijl hij tijdens het CGVS-interview verklaarde dat zij hem uit zijn huis ontvoerden (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 19). Verzoekers verweer in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan vastgestelde tegenstrijdigheid. Hij vergenoegt zich ertoe zijn uiteindelijke verklaringen te bevestigen en zijn eerdere verklaringen af te doen als een vergissing. Hiermee kan hij bezwaarlijk volstaan om de voormelde vaststellingen te ontkrachten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab verzoeker niet boeide, noch opsloot in zijn hut of bewaakte (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 22). Verzoeker herhaalt andermaal zijn verklaringen Al Shabaab dacht dat dit onnodig was, daar hij was flauwgevallen, doch de Raad is van oordeel dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Het is immers volstrekt niet aannemelijk is dat Al Shabaab iemand zou ontvoeren om hem te folteren, doch vervolgens dermate weinig voorzorgsmaatregelen zou nemen opdat verzoeker niet zou kunnen ontsnappen. De geloofwaardigheid van deze vaststellingen wordt enkel verder ondermijnd door verzoekers verklaringen in het verzoekschrift dat de hut waarin hij zat enkel uit hout bestond en niet kon afgesloten worden. Dat verzoeker bewaakt zou worden door een soldaat betreft een loutere *post factum* verklaring die aldus niet dienstig kan worden aanvaard. Bovendien oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die verklaarde dat hij beschoten was in zijn arm, hevige bloedde en ernstig verzwakt was, in dergelijke omstandigheden kon ontsnappen van Al Shabaab vanuit een voor hem onbekend bos (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 20). Verzoeker voert aan dat hij geen keuze had daar Al Shabaab hem ging doden en dat dit hem de kracht gaf om te lopen, doch de Raad stelt vast dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan bovenstaande motivering.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Het door verzoeker neergelegde medische attest doet op summere wijze vaststelling van bepaalde littekens, doch de Raad is van oordeel dat dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Het neergelegde attest is derhalve geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de door verzoeker en door de commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (K.A.B. t. Zweden) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012.

Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (R.H. t. Zweden). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoeker kan worden bijgetreden dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 9 juni 2017 heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie als deze die verzoeker bijbrengt, genoegzaam bevestigd wordt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreft, blijkt uit de COI Focus "*Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP